

Изопачена омраза

Ана Хуанг

Предупреување за содржината

Оваа книга содржи експлицитни сексуални сцени, вулгарен јазик, благо насилство и теми кои може да бидат чувствителни за одредени читатели.

Плејлиста

- “Don’t Blame Me” – Taylor Swift
- “Talk” – Salvatore Ganacci
- “Free” – Broods
- “Daddy Issues” – The Neighbourhood
- “You Make Me Sick” – P!nk
- “Animals” – Maroon 5
- “Give You What You Like” – Avril Lavigne
- “wRoNg” – Zayn
- “Waves” – Normani featuring 6LACK
- “50 Shades” – Boy Epic
- “Only You” – Ellie Goulding
- “One More Night” – Maroon 5
- “I Hate You, I Love You” – Gnash
- “Wanted” – Hunter Hayes

**За секој кој некогаш чувствувал
дека не е доволен.**

ПОГЛАВЈЕ 1

Џулс

Никогаш ништо добро не излегува кога на апликација за наоѓање партнер ќе слизнете надесно на слика од тип што држи риба в рака. Уште позагрижени треба да бидете ако споменатиот тип се вика *Тод*.

Требаше да ми биде јасно, а сепак еве ме, седната сама во *Бронз Гир*, најактуелниот бар во Вашингтон, пиејќи си ја апсурдно скапата вотка откако бев извисена.

Така е.

За првпат бев извисена од некојси Тод што држи риба в рака. Тоа беше доволно за некоја девојка да рече *бајшали* и да фрли шеснаесет долари на еден пијалак, иако сè уште не примаше цела плата.

Што беше работата со сликите со мажи и риби? Не можеа ли да изберат нешто покреативно, како нуркање во кафез меѓу ајкули? Што исто така беше со морска тематика, но помалку обично.

Можеби рибата беше чудно нешто на кое се фокусирав, но ме спречи да размислувам за ужасниот ден и жешкиот, леплив срам што ми ја прекриваше кожата.

Да ме фати пороен дожд на половина пат кон кампусот, без никаков чадор на видик? Сторено. (Пет проценти шанси за дожд, жими мајка. Треба да ја тужам компанијата за апликацијата за временска прогноза.)

Четириесет минути да бидам заглавена во преполн воз во метрото, каде што смрди на ужасни телесни миризби, заради проблем со напојувањето? Сторено.

Да одам да разгледувам станови три часа, што вроди со плускавци на нозете и никаков резултат? Сторено.

По таков пеколен ден, сакав да го откажам состанокот со Тод, но веќе двапати му одложив – еднаш бидејќи ни се премести терминот на групата за учење, а вториот пат бидејќи ми беше лошо – и не сакав повторно да го оставам на цедило. Па, собрав сила и се појавив, само за да бидам извисена.

Универзумот несомнено имаше смисла за хумор и тоа ужасна.

Го допив пијалакот и ѝ мавнав на шанкерката. „Може ли да добијам сметка?“ Тукушто почна „среќниот час“, но јас едвај чекав да одам дома и да се склопчам со двете љубови на мојот живот. Нетфликс и сладоледот никогаш не ме изневериле.

„Платена е.“

Кога зачудено ги кренав веѓите, шанкерката ја накриви главата кон една маса во аголот, со момци на околу дваесет и некоја година кои наликуваа на бубалици. Веројатно беа консултанти, врз основа на облеката. Еден од нив, налик Кларк Кент, во карирана кошула, ги поткрена очилата и ми се насмевна. „Знак на внимание од Кларк консултантот.“

Се воздржав да не се насмеам, иако ја кренав мојата чаша и му возвратив со мала насмевка. Значи, јас не бев единствената која мислеше дека личи на алтер егото на Супермен.

„Кларк консултантот ме спаси да не јадам инстант-рамен за вечера, така што нека му е на здравје,“ реков.

Тоа беа шеснаесет долари кои можев да ги задржам на банкарската сметка, иако сепак оставив бакшиш. Имав работено во услужните дејности и тоа ме тераше да се опседнувам со преголеми бакшиши. Никој постојано не се справуваше со повеќе идиоти како работниците во услужните дејности.

Го допив бесплатниот пијалак и погледот ми остана вперен во Кларк консултантот, чиј поглед со восхит шеташе по моите лице, коса и тело.

Не верував во лажна понизност – знаев дека изгледам добро. И знаев дека ако сега отидев кај таа маса, можев да

си го залечам повреденото его со уште пијалаци, комплименти, а можеби и оргазам или два подоцна, ако тој знаеше што прави.

Искушувачки... но не. Бев преморена за да поминувам низ целата таа работа.

Се свртев, но не пред да забележам разочараност на неговото лице. Но морав да го пофалам, Кларк консултантот ја разбра пораката – *ѝи бла̀одарам за ѝијалакоѝ, но не сум заинтересирана за неѝѝо ѝовеќе* – и не се обиде да ми пријде, што беше подобро отколку што можев да кажам за повеќето други мажи.

Ја префрлив ташната преку рамото и токму кога сакав да го земам капутот од закачалката, еден длабок, дрзок, развлечен глас ме наежи.

„Здраво, Џеј-Ар.“

Два збора. Толку требаше за да ми се активира реакцијата да бегам или да се борам. Искрено, во оваа фаза веќе се работеше за Павлов рефлекс. Кога ќе му го слушнев гласот, ми се крваше притисокот.

Секој. Пат.

А геноѝ само сѝанува ѝогобар.

Прстите ми се стегнаа околу ременчето од ташната пред да ги принудам да се опуштат. *Немаше да му го приредам задоволството да поттикне некоја забележлива реакција кај мене.*

Со тоа на ум, длабоко вдишав, ги наместив цртите на лицето во неутрален израз и бавно се свртев, по што бев поздравена со најнепосакуваната глетка на светот проследена со најнепосакуваниот звук.

Проклетиот Џош Чен.

Со своите сто и осумдесет сантиметри, облечен во темни фармерки и бела кошула скроена ѝокму за да му ги покажува мускулите. Не се сомневам дека го планирал тоа. Веројатно трошеше повеќе време на својот изглед отколку јас, а јас не бев лесна за одржување. Во речник треба да стават слика од неговото лице до зборот *суетѝа*.

Најлошото беше што Џош ѝѝехнички добро изгледаше.

Со густа темна коса, високи јаболчици, извајано тело. Сите нешта по кои бев луда... ако не беа прикачени за толку големо его што му беше потребен сопствен поштенски код.

„Здраво, Џош,“ зацрорив, знаејќи колку го мразеше тој прекар. Требаше да ѝ заблагодарам на Ава, мојата најдобра другарка и сестра на Џош, за таа бесценета информација.

Нервоза засветка во неговите очи, а јас се насмевнав. Денот веќе беше подобар.

За волја на вистината, Џош беше тој што прв настојуваше да ме вика Џеј-Ар. Тоа беше кратенка за Џесика Ребит, цртаниот лик. Некои луѓе би го сфатиле како комплимент, но кога бевте црвенкоса, со Д-корпи, постојаните споредби брзо стануваа здодедни, а тој добро го знаеше тоа.

„Сама пиеш?“ Џош го сврте вниманието кон празните барски столчиња до мене. Сè уште не беше екот на „среќниот час“, а попосакуваните места за седење беа сепарињата покрај сидовите со ламперија од дабово дрво, а не шанкот. „Или веќе ги исплаши сите во радиус од пет метри?“

„Интересно е што ти зборуваш за плашење луѓе.“ Ја измеркав жената што стоеше до Џош. Беше прекрасна, со кафена коса, кафени очи и витко тело облечено во фустан на преклоп со многу интересен дезен. Штета што немаше исто толку добар вкус и за мажи, доколку беше излезена на состанок со неџо. „Гледам дека доволно долго си закрепнат од нападот на сифилис за да намамиш нова несвесна жена на состанок.“ Ги упатив зборовите кон бринетата. „Не те познавам, но веќе знам дека можеш и подобро. Верувај ми.“

Дали Џош всушност имаше сифилис? Можеби. Можеби не. Спиеше со доста жени за да не бидам изненадена ако имаше и ќе ги нарушев женските правила ако не ја предупредев женската во фустанот за *можноста* да фати СПБ.

„Правиш шеги за СПБ. Колку оригинално.“ Ако Џош беше вознемирен што го навредувам пред девојката, не го покажуваше тоа. „Се надевам дека твоите усни аргументи се покреативни, зашто тешко ќе се пробиеш во светот на правниците. Под претпоставка дека ќе го положиш правосудниот испит, се разбира.“

Устата му се закриви во насмевка, откривајќи мало дупче во левиот образ.

Се воздржав да не за'ржам. Го мразев тоа дупче. Секојпат кога ќе се појавеше, ме исмеваше и само сакав да го прободам со нож.

„Ќе го положам,“ смирено реков, зауздувајќи си ги насилничките мисли. Џош секогаш го вадеше најлошото во мене. „Подобро надевај се дека нема да бидеш тужен за несовесно вршење на лекарската работа Џоши, зашто јас ќе бидам првата што ќе ги понуди своите услуги на противничката страна.“

Си го испотив задникот за да се запишам на правниот факултет на Тајер и да се вработам во *Силвер енд Клајн*, угледната адвокатска канцеларија каде што стажирав минатото лето. Немав намера да дозволам да ми се лизнат низ раце моите соништа за станување адвокат, особено не кога бев толку блиску до остварување.

Немаше шанси.

Ќе го положев правосудниот испит, а Џош Чен ќе си ги проголташе зборовите. Надежно, можеби и ќе се задавеше на нив.

„Големи зборови за некој кој сè уште не ни дипломирал.“ Џош се навали на шанкот и ја потпре подлактицата на површината, нервирајќи ме со тоа што изгледаше како модел кој позира за насловна страница на *Џи-Кју*. Ја смени темата пред да возвратам уште нешто. „Ужасно си облечена како за состанок со самата себе.“

Погледот му прошета од мојата кадрава коса, до моето нашминкано лице пред да се задржи на златното синцирче со приврзок врз моето деколте.

Се парализирав. За разлика од Кларк консултантот, критичкиот поглед на Џош ми ја гореше кожата, жежок и исмевачки. Металот од приврзокот жареше врз мојата кожа и давав сè од себе да не го истргнам и да не го фрлам кон неговото потсмешливо лице.

Но сепак од некоја причина, останав смирена додека тој продолжуваше со своето набљудување. Не беше толку блудно колку што беше аналитичко, како да ги собираше

сите коцки од сложувалката и ја составуваше целосната слика во умот.

Очите на Џош се спуштија врз зелениот фустан од кашмир кој ми го прегрнуваше торзото, поминаа врз моите нозе во црни хулахопки и застапаа врз моите црни чизми на потпетици, пред да ги врати назад врз моите очи со боја на лешник. Потсмешливата насмевка му исчезна, оставајќи му го изразот на лицето нечитлив.

Наелектризирана тишина настапи меѓу нас пред повторно да прозбори. „Облечена си за вистински состанок.“ Остана во лежерна поза, но погледот му се претвори во мрачни ножеви кои чекаа момент да ја изрезбаат мојата засраменост. „Но планираше да заминеш, а само пет и триесет е.“

Ја кренав главата, иако топлината од срамот ми ја пецкаше кожата. Џош беше многу нешта – иритантен, дрзок, чедо на сатаната – но не беше глупав и беше *последна* личност што сакав да знае дека сум била извисена.

Никогаш немаше да ми дозволи да го заборавам ова.

„Немој да ми кажеш дека не се појави.“ Имаше некоја чудна нота во неговиот глас.

Жештината стана посилна. Боже, не требаше да носам кашмир. Се варев во мојот глупав фустан. „Треба помалку да се грижиш за мојот љубовен живот, а повеќе за твојата придружничка.“

Џош не ја погледна девојката во фустанот откако се појави, но се чинеше дека не ѝ пречеше. Беше презафатена муабетејќи и смеејќи се со шанкерката.

„Те уверувам, од сите работи на мојот список, грижата за твојот љубовен живот не е ниту во првите пет илјади.“ И покрај зајадливиот коментар, Џош продолжи да зјапа во мене со тој недефиниран израз.

Стомакот ми се преврте без никаква очигледна причина.

„Добро е.“ Тоа беше глупав одговор, но мозокот не ми работеше како што треба. Го припишував на исцрпеноста. Или на алкохолот. Или на милион други нешта што немаа никаква врска со човекот кој стоеше пред мене.

Го зедев капутот и се симнав од столчето, решена да заминам покрај него без ниту еден друг збор.

За жал, лошо го проценив растојанието помеѓу прачката на барското столче и подот. Ми се лизна стапалото и тивка воздишка ми излета од грлото, кога телото ми се навали наназад. Две секунди ме делеа од паѓање врз задникот, кога една рака се појави и ме зграпчи за рачниот зглоб, повлекувајќи ме во стоечка положба.

Со Џош се скаменивме во истиот миг, а погледите ни се вперија во местото каде што ме држеше за зглобот. Не можев да се сетам кога последен пат своеволно ме имаше допрено. Можеби пред три лета, кога ме турна, целосно облечена, во базенот за време на забавата, а јас му вратив со „случајно“ удирање со лактот во меѓуножјето?

Споменот на него како се превиткува од болка сè уште ми пружаше утеха во моменти на непријатност, но сега не мислев на тоа.

Наместо тоа, бев фокусирана колку вознемирувачки блиску до мене беше – доволно блиску за да му ја помирисам колонската вода, која беше фина и цитрусна, наместо огнена и земјена, како што би очекувала.

Адреналинот од тоа што за малку ќе паднев кружеше низ моето тело, втерувајќи го биењето на моето срце во нездрава област.

„Сега може да ме пуштиш.“ Се потрудив здивовите да ми излегуваат смирено и покрај задушувачката жештина. „Пред да добијам осип од твојот допир.“

Фатот на Џош се засили на милисекунда пред да ми ја пушти раката како да беше жежок компир. Нервоза го избриша неговиот претходно нејасен израз на лицето. „Добредојдена си и следен пат да се осигурам дека нема да паднеш и да си ја скршиш опасната коска, Џеј-Ар.“

„Не биди драматичен, Џоши. И самата ќе се задржев.“

„Секако. Чувај Боже од твојата уста да излезат зборовите *ѿи благодарам*.“ Го продлабочи сарказмот. „Невиден трн во нога си, знаеш?“

„Подобро отколку да се биде копито, точка.“

Сите други ќе погледнеа во Џош и ќе здогледаа згоден, шармантен лекар. Јас гледав во него и забележував осудувачки, самобендисан идиот.

Можеш да си најдеш друѓи друѓарки, Ава. Таа е ѓроблемајична. Не ти треба некој такав во живојој.

Ми поруменија образите. Поминаа седум години откако го слушнав Џош како зборува со Ава за мене, токму кога се зближувавме и сè уште ме болеше тој спомен. Не дека некогаш им кажав дека сум ги слушнала. Тоа само ќе направеше Ава да се чувствува лошо, а Џош не заслужуваше да знае колку ме болеа неговите зборови.

Тој не беше првиот кој мислеше дека не бев доволно добра, но беше првиот кој се обиде да уништи едно од моите пријателства во зародиш поради тоа.

Упатив крута насмевка. „Ќе мора да ме извиниш, ја надминав дневната толеранција на твоето присуство.“ Си го облеков капутот, ги ставив ракавиците и си ја наместив ташната. „Пренеси ѝ го моето сочувство на девојката што дојде на состанок со тебе.“

Пред да успее да одговори, поминав покрај него и ги забрзав чекорите додека не излегов на студениот мартовски воздух. Дури тогаш си дозволив да се опуштам, иако пулсот продолжуваше да ми дивее.

Од сите луѓе на кои можев да наидам во барот, морав да наидам на Џош Чен. Можеше ли денов да стане полош?

Веќе можев да замислам како ќе ме задеваше следниот пат кога ќе се видеаме.

Се сеќаваш кога беше извисена, Џеј-Др?

Се сеќаваш кога седеше на шанкој сама цел час, како ѓубијничка?

Се сеќаваш кога се гојера и ги искористи ѓоследније ѓрошки од ѓвојата омилена сенка за очи за некој ѓиј ѓио се викаше Тог?

Добро, не знаеше за последниве две работи, но немаше да бидам изненадена ако дознаеше.

Ги ставив рацете подлабоко во ѓебовите и завртев зад аголот, едвај чекајќи колку што можев повеќе да се оддалечам од чедото на сатаната.

Бронз Гир беше сместен на една жива уличка со ресторани, со музика која се ширеше низ воздухот и луѓе кои ги преполнуваа тротоарите дури и во зима. Оној по кој чекорев сега, иако беше на само една улица оттаму, беше морничаво тивок. Од двете страни на улицата имаше наредено продавници со решетки на излозите, а слаби купчиња треви никнуваа од пукнатините на земјата. Сонцето сè уште не беше сосема зајдено, но долгите сенки додаваа злокобна атмосфера на околината.

Инстинктивно почнав побрзо да одам, иако бев расеана не само од ненадејната средба со Џош, туку и заради мноштвото точки на списокот со нешта што требаше да ги завршам. Кога бев сама, моите грижи и задачи ми го преплавуваа мозокот како деца кои се бореа за вниманието на своите родители.

Дийломирање, ѓодѓоџовки за во барои, можно криџикување на Тод ѓреку ѓорака (не, не вредеше), барање на сџан онлајн, изненадувањето во вид на забава ѓо ѓовод роденденоџ на Два овој викенд...

Чекајте малку.

Роденден. Март.

Се вкопав во место.

О Боже.

Покрај Ава, познавав уште некој што имаше роденден на почетокот на март, но...

Го извадив телефонот од џебот со растреперена рака и стомакот ми се преврте кога го здогледав датумот. *Вџори мариџ.*

Денес ѓ беше роденден. Сосема заборавив.

Вината почна да ми го стега стомакот и се запрашав, како и секоја година, дали требаше да ѓ се јавам. Никогаш не го правев тоа, но... *оваа ѓодина можеше да биде ѓоинаку.*

И тоа си го велев секоја година.

Не џребаше да чувствувам вина. Ниту таа никогаш не ми се јавуваше кога ми беше роденден. Или за Божиќ. Или за некој друг празник. Седум години ја немав видено и немав зборувано со Аделин.

Јави се. Не се јавувај. Јави се. Не се јавувај.

Ја стиснав долната усна меѓу забите.

Беше нејзиниот четириесет и петти роденден. Голема работа беше тоа, нели? Доволно голема за да изнуди среќен роденден од нејзината ќерка... ако ѝ беше важно нешто да добие од мене.

Бев толку зафатена полемизирајќи самата со себе што не забележав дека некој ми приоѓа додека тврдата цевка од пиштолот не ја почувствував на мојот грб и некој засипнат глас излаја, „Дај ми ги телефонот и паричникот. Веднаш.“

Срцето ќе ми излеташе и за малку ќе го испуштем телефонот. Неверувањето ми ги парализираше екстремитетите, како да беа од камен.

Мора да се шеѓуваш.

Никогаш не му поставувајте на универзумот прашања на кои не сакате да добиете одговор, бидејќи изгледа дека денот може, всушност, да стане многу проклето полош.

ПОГЛАВЈЕ 2

Џош

„Не вели ништо.“ Го отворив пивото, не обрнувајќи внимание на потсмешливиот израз на лицето на Клара. Слатката шанкерка со која флертуваше замина за да се справува со мешаницата околу „среќниот час“ и оттогаш таа ме гледаше со значајна насмевка.

„Добро. Нема.“ Клара ги скрсти нозете и скромно пивна од својата пијачка.

Таа беше сестра во итната помош на универзитетската болница Тајер, каде што јас бев стажант во трета година, специјализирајќи ургентна медицина, па патиштата често ни се вкрстуваа. Се спријателивме уште при првата година од моето стажирање, кога нè поврза нашата заедничка љубов кон екстремни спортови и евтини филмови од деведесеттите, но таа беше заинтересирана во сексуална смисла за мене, а и за кој било припадник на машкиот род, исто колку што беше заинтересирана за некој камен.

Клара дефинитивно не ми беше партнерка, барем не во романтична смисла, но не ја исправив претпоставката на Џулс. Мојот личен живот не беше нејзина работа. По ѓавоците, понекогаш посакував да не беше ни моја работа.

„Добро.“ Го привлеков вниманието на една убава русокоса од спротивната страна на шанкот и ѝ упатив флертувачка насмевка. Таа ми возврати со сопствена инсинуирачка насмевка.

Ова ми требаше вечерва. Алкохол, да го гледам натпреварот на *Визардс* со Клара и малку безопасно флертување. Што било што ќе ми ги отргнеш мислите од писмото што ме чекаше дома.

Исправка – писма. Во множина.

24 декември. 16 јануари. 20 февруари. 2 март. Датумите на последните писма од Мајкл ми поминаа низ глава.

Добивав по едно секој месец, точно како швајцарски часовник и се мразев затоа што не ги фрлав штом ќе ги здогледав.

Се напив голема голтка од пивото, обидувајќи се да го заборавам купот неотворена пошта во фиоката од моето биро. Ова ми беше второ пиво за помалку од десет минути, но да му се сневиди, имав долг ден на работа. Ми требаше малку да се опуштам.

„Отсекогаш сум сакала црвенокоси,“ рече Клара, навраќајќи ме на разговорот што не сакав да го имам. „Можеби затоа што *Малајџа* сирена ми беше омилен цртан од Дизни кога бев дете.“

Лицето ѝ се збрчка во насмевка како одговор на мојата длабока воздишка.

„Твојот недостиг на суптилност е неверојатен.“

„Би сакала да имам барем една особина која е неверојатна.“ Насмевката на Клара се рашири. „Па, која е таа?“

Немаше корист да се обидувам да го избегнам нејзиното прашање. Откако ќе намирисаше нешто за кое таа мислеше дека е сочно, беше полоша од питбул со коска.

„Најдобрата другарка на сестра ми и невиден давеж.“ Рамената ми се згрчија од напнатост од помислата на мојата средба со Џулс.

Тоа личеше целосно на неа, да биде непријатна дури и кога се обидов да ѝ помогнам. Баталете подавање на маслиново гранче. Требаше да ѝ дадам букет со трње и да се надевам дека убаво ќе се избоцка.

Секојпат кога се обидував да бидам фин – што, за волја на вистината, не беше често – таа ме потсетуваше зошто никогаш не би можеле да бидеме пријатели. И двајцата бевме премногу тврдоглави, со премногу слични карактери. Беше како да гасите оган со оган.

За жал, Џулс и мојата сестра Ава беа како сијамски близначки уште откако станаа цимерки во прва година на

колец, што значеше дека јас бев заглавен со Џулс во мојот живот, без разлика на тоа колку си одевме на нерви.

Не знаев каков проблем имаше таа со мене, но знаев дека имаше талент да ја вовлекува Ава во неволји.

Во седумте години колку што се познававме, ја гледав Ава како халуцинираше од колачињата со марихуана на Џулс и за малку ќе почнеше да трча без облека на една забава, ја тешев откако опиена си ја бојадиса косата портокалово на забавата за дваесеттиот роденден на Џулс и ги спасував покрај патот од Недојдија, Мериленд, откако Џулс имаше брилијантна идеја да им се придружат на двајца туѓинци кои ги запознале во бар на патување до Њујорк во последна минута. Колата се расипала на пат дотаму и за среќа туѓинците биле безопасни, но нејсе. Тоа многу лесно можеше да тргне наопаку.

Ова беа само некои од позначајните примери. Имаше илјада други ситуации кога Џулс ја имаше убедено сестра ми да се согласи на некаква непромислена идеја.

Ава беше возрасна и способна за носење сопствени одлуки, но исто така имаше премногу голема доверба во луѓето. Како нејзин постар брат, моја работа беше да ја заштитувам, особено откако нашата мајка почина, а нашиот татко излезе дека е проклет психопат.

И немав ниту трошка сомнеж дека Џулс беше лошо влијание. Точка.

Усните на Клара заиграа. „Дали твојот невиден дажев има име?“

Се напив уште една голтка од пивото пред кусо да одговорам, „Џулс“.

„Хмм. Џулс е многу убава.“

„Повеќето месојадни сукуби се. Така те намамуваат.“ Во гласот ми се појави нишка на нервоза.

Да, Џулс беше убава, но и волчијот јадич и синопрстестниот октопод беа убави. Со убава надворешност која крие смртоносен отров кој, во случајот на Џулс, доаѓаше во облик на нејзиниот змиски јазик.

Повеќето мажи беа заслепени од сите тие облини и крупните очи со боја на лешник, но не и јас. Бев премногу

паметен за да паднам во нејзината стапица. Кутрите копилиња чии срца ги имаше скршено во Тајер беа уште еден доказ дека требаше да се држам понастрана од неа поради моето лично ментално здравје.

„Никогаш не сум те видела толку вознемирен поради жена.“ Лицето на Клара сега беше маска од задоволство. „Чекај само кога ќе им кажам на другите сестри.“

Боже мил.

Серијата *Озбурвачка* беше гола вода во споредба со шалтерот на медицинските сестри. Откако некоја новост ќе стигнеше до нивните уши, се ширеше низ болницата како шумски пожар.

„Не сум вознемирен и нема што да се каже.“ Ја сменив темата пред таа да има можност и понатаму да настојува. „Ако сакаш вистински новости, еве ти нешто – конечно одлучив каде ќе одам на одмор.“

Таа преврте со очите. „Тоа не е ни одблиску интересно како твојот љубовен живот. Половина од сестрите се вљубени во тебе. Не разбираам.“

„Тоа е затоа што сум добра прилика.“

Не е ароганција ако е вистина. Сепак никогаш не би се сплеткал со некој од болницата. Не го вадам патлакот онаму од каде што го вадам лебот.

„И скромен.“ Клара конечно се откажа од обидите да извлече уште информации за Џулс од мене и го прифати моето очигледно менување на темата. „Добро, ќе загризам. Каде ќе одиш на одмор?“

Овој пат, мојата насмевка беше искрена. „Нов Зеланд.“

Бев растргнат помеѓу банџи скокање во Нов Зеланд и нуркање во кафез со ајкули во Јужна Африка, но конечно се одлучив за првото и минатата вечер ги купив билетите.

Стажантите на медицина имаа ужасни распореди, но ние кои бевме на ургентна медицина сепак бевме во поповолна положба од оние на хирургија, на пример. Работев комбинација од осумчасовни и дванаесетчасовни смени со еден задолжителен слободен ден по секои шест дена и четири периоди од по пет слободни дена годишно. Во замена за тоа, работевме нонстоп за време на нашите смени, но не

ми пречеше. Зафатеноста беше добра. Зафатеноста ми го одвлекуваше вниманието од други нешта.

Сепак бев возбуден поради мојот прв одмор годинава. Ми беше одобрена една слободна недела напролет, а јас веќе можев да си го замислам мојот одмор на Нов Зеланд – чисто сино небо, планински врвови оковани во снег, бестежинското чувство додека сум во слободен пад и напливот на адреналин кој ми го оживува телото секогаш кога ќе се впуштем во некој од моите омилен екстремни спортови.

„Замолчи.“ Клара заговта. „Љубоморна сум ти. Кои патеки за пешачење планираш да ги посетиш?“

Направив детално истражување на најдобрите патеки во земјата и ѝ ги раскажував моите планови сè додека шанкерката не се врати и ѝ го одвлече вниманието. Бидејќи не сакав да бидам од оние типови што со своите постапки ги оставаат своите другари суви – односно во случајов, влажни – се фокусирав на мојата пијачка и натпреварот на *Визардс* против *Рајџорс* на телевизорот.

Тукушто сакав да нарачам уште едно пиво кога ме прекина нежен женски глас.

„Слободно ли е местово?“

Се свртев, погледнувајќи ја слатката русокоса со која се меркавме пред малку. Не забележав кога станала од своето место на шанкот, но сега таа стоеше толку блиску што можев да ѝ ги забележам нежните пеги на носот.

По навика ѝ упатив мрзлива насмевка од која русокосата порумени. „Само повели.“

Целата игра на сплеткување ми беше толку позната што веќе не морав ни да се трудам. Сè беше мускулна меморија. Чести ја пијачка, прашај ја нешто за неа, слушај внимателно – или преправај се дека слушаш – со повремено кимнување и пригодно надополнување, допри ја раката до нејзината за да воспоставиш физички контакт.

Порано беше возбудливо, но сега го правев затоа што... па, не бев сигурен. Затоа што е нешто што отсекогаш сум го правел, претпоставувам.

„...сакам да станам ветеринар...“

Повторно кимнав, трудејќи се да не се просевнам. Што, по ѓаволите, не беше в ред со мене?

Робин, русокосата, беше секси и имаше желба да продолжиме со ова на некое поприватно место, ако нејзината рака врз моето бедро беше некаков показател. Нејзините јавачки авантури од детството не беа претерано интересни, но обично знаев да најдам барем еден интересен детал во секој разговор.

Можеби проблемот беше во мене. Здодевноста беше мој постојан придружник во последно време, а јас не знаев како да се ослободам од копилето.

На забавите на кои одев сè беше исто, сè беше по старо. Сплеткувањето со девојки не ме исполнуваше. Роман-тичните состаноци ми беа товар. Единствениот пат кога чувствував нешто беше кога бев во ургентниот центар.

Фрлив поглед кон Клара. Таа сè уште флертуваше со шанкерката, која активно ги игнорираше своите муштери и зјапаше во Клара со заљубен израз на лицето.

„...не можам да одлучам дали сакам померанец или чивава...“ дрдореше Робин.

„Померанец звучи fino.“ Упадливо погледнав во часовникот пред да речам, „Еј, извини што морам да те прекинам, но треба да го собирам братучед ми од аеродромот.“ Изговорот не беше најдобар, но тоа беше првото нешто што ми падна на ум.

Лицето на Робин се натажи. „Ох, в ред. Можеби можеме да излеземе некогаш.“ Го начкраба својот телефонски број на салфетка и ми го тутна в рака. „Јави ми се.“

Ќ возвратив со необврзувачка насмевка. Не сакав да ветувам работи кои не можев да ги исполнам.

Убав ѝомин, ѝ дошепнав на Клара на излегување. Таа одмавна со главата и ми упати мала насмевка пред повторно да го насочи вниманието кон шанкерката.

Ова беше едно од моите најбрзи напуштања на бар во последно време. Не бев вознемирен од начинот на кој се одвиваше вечерта. Со Клара често излегувавме заедно на пијачка и се разделувавме кога некој... ќе ни го одвлечеше вниманието, но сега морав да одлучам каде да одам.